

подлагаше ту едната му, ту другата му страна, удряше и той съ чука си, и съ една удивителна бързина и сръчност му даваше желаната форма. Още нѣколко удара съ чука — и желѣзото потъмнѣ и угасна. Йорданъ го мушна пакъ съ щипцитѣ въ огнището.

Захърка и задуха голѣмиятъ мѣхъ. Йорданъ тури още вжглища, поръси ги съ вода, опрѣ чука си на въорса и зачака. Едвамъ сега той намѣри врѣме да се обърне къмъ Нейка и да отговори на поздрава му.

— Много работишъ, много работишъ! — викна му Нейко.

— Трѣбва да се работи, бай Нейко. Съятъ хората. Всичко трѣбва.

— Право е, — съгласи се Нейко, — всичко трѣбва. И плугъ, и боруна, и всичко.

— Сега безъ кметъ може, ама безъ ковачъ не може... Ковачътъ погледна Нейка, усмихна се и нисичко запѣ:

Ний сме братя пионери,
Отъ Русчука приишли!

Тѣй както бѣше опрѣнъ на чука си, той бѣше нѣкакъ особено хубавъ. Гологлавъ, по една риза само, съ запретнати до надъ лактитѣ ржцѣ, изцапани съ сажди, но съ издути като вжжа жили, здравъ, силенъ, увѣренъ въ себе си и въ изкуството на ржката си, той цѣлъ горѣше отъ благотворната треска на труда, на почерненото му лице и въ очитѣ му свѣтѣше това вдѣхновение, което дава сполученото призвание и любовта къмъ него. Нейко гледаше като изуменъ, въ погледа му най-краснорѣчиво говорѣше възхищението му. Като че това не бѣше сжщиятъ тоя човѣкъ, който прѣзъ зимата пиянствуваше и губѣше днитѣ си въ крѣчмата.

Нѣколко пѣти още желѣзото ходи въ огнището и отъ тамъ — на въорса. Най-послѣ подъ сетнитѣ удари на чука доби окончателния си видъ. Нейко не вѣрваше